

“BÜYÜK ALLAH'IM BİRBİRİNDEN BULDURSUN!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 12 Şubat 2016 08:36 -

Mayıs 1964'te Öğretmen Okulunun son sınıfındayken annemin köyden gelen bir mektubunda şöyle bir bilgi vardı: Sülükgölü'ndeki tarlamızı kazmaya giden imecenin önüne iki zorba, yanlarında getirdikleri adamlarıyla çıkmışlar, tehdit ederek imeceyi dağıtmışlar. Bunlar başka bir zaman mısırlar daha yeşilken onu biçmişler; başka bir zamanda tarlanın başında ağabeyimi dövmüşlerdi. Ona bu tarlaya ayak basmaması, aksi halde öldürüleceği ihtar ediliyordu!

Tabii yüreğim ağzıma geldi. Ya ağabeyimin başına bir iş gelirse. 1953'te babam ölünce ailenin başına 14 yaşındaki ağabeyin geçmişti. Annemle birlikte aileyi ayakta tutuyorlar, biz iki kardeşi okutuyorlardı.

Köye yazdığım mektupta “Ağabeyi, ne olursun, bu tarladan vazgeç. Senin canın hepsinden kıymetli” diye yazdım.

Bu tarlanın öyküsü şöyleydi: Babam hem çiftçi, hem taşçı ustasıydı. Ağabeyimin önüne çıkıp bu tarlaya ayak basmamasını ihtar eden ailenin evinin yapımında çalışmıştı. Bunun karşılığı olarak kendisine iki-üç dönümlük, killi toprağından ötürü pek de verimli olmayan bu tarla parçası verilmiş, duyduğumuza göre babam bunun için biraz para da ödemişti. Yıl 1942 idi. O tarihten beri aile buraya mısır ekiyorduk. Bütün aile fertlerinin burada ayak izi, alın teri vardı.

“BÜYÜK ALLAH'IM BİRBİRİNDEN BULDURSUN!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 12 Şubat 2016 08:36 -

Sorun, tarlanın tapusunun hâlâ karşı tarafın tapusunun içinde bulunmasıydı ama “zilliyet” diye bir kanun da vardı. Bir tarla aralıksız olarak 20 yıl boyunca kim tarafından işlenirse onun sayılırdı. Bunu bilen tarla sahipleri, ortakçıya verdikleri bir tarla veya bahçeyi aralıksız olarak bir kimseye 20 yıl ortağa vermezler. Biz ise bu tarlayı ortakçı olarak değil, sahip olarak 22 yıldır işliyorduk.

Ağabeyim, hakkını kaymakamlıkta ve mahkemede aradı. Köye keşif çıkarıldı, tanıklar dinlerdi ve hukuk buranın bizim aileye ait olduğuna karar verdi. Karşı taraf için de “Men-i müdahale” kararı verdi. Fakat hukuku, kanunu dinleyen kim? İşin içinde cinayet kokuyordu. Sonunda bu tarla bizim aileye ait olsa bile tutulmuş ve muhtemelen yargılanmayacak bir katilin ağabeyimi öldürme ihtimali yok değildi. Bütün Türkiye biliyor: Böyle zorbalıkla el konulmuş pek çok arazi vardır.

Bu durumda bütün mazlumların yaptığı gibi elimizden yalnız bir şey geliyordu: Zalimlerin Allahından bulması için dua etmek. Annem beş vakit namazın peşinden şu duayı ediyordu: “Büyük Alalım birbirlerinden buldursun!”

Annemin duası tuttu. Yıllar sonra bu yeri zorbalıkla geri alan iki kardeşten birinin oğlu diğerini vurdu!

Türkiye’de rejim şirazesinden çıktı. Şiraze anayasa idi, yasalar idi, hukuk idi, hatta vicdan idi. Kuvvetlerin yeri belli idi. Fakat artık bütün bunlar bir yana bırakılmış, rejime el konulmuş, kaymakamlara bile mevzuatı bir yana itmeleri emredilmiştir. Bir muhalefet sözcüsü ne kadar

“BÜYÜK ALLAH'IM BİRBİRİNDEN BULDURSUN!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 12 Şubat 2016 08:36 -

haklı olursa olsun karşısına koro halinde bir yandaş grubu çıkıyor. Polisten başka savcılar da harekete geçiyor, yargıçlar artık hukuka göre değil, emirlere göre hüküm veriyor. **Mülkiye, adliye, ilmiye, seyfiye artık bir kişinin emri altındadır.**

Hendek savaşı yalnızca onun hırsları tatmin olduğu zaman sona erecek, Silivri'deki tutuklu gazeteciler ancak onun insafa geldiği zaman bırakılacaktır.

O zaman tek mücadele yolu annemin yöntemidir: “**Büyük Alladım birbirinden buldursun**” diye dua etmek. “Allah bu işlere bakmıyor” diyenler olabilir. Muhtemelen bunu annem de biliyordu. Bu dua bir bağışlamayışın, haksızlığı reddetmenin ifadesidir. Bu duanın göklere yükselmesi için onu söyleyenlerin çok olması gerekir. Siyasi gelişmelere bakılırsa bu bedduanın tutma ihtimali hiç de az değil. Ne demiş atalarımız:

“**Tiz-i reftar olanın payine damen dolaşır**” (Acele yürüyenin ayağına eteği dolaşır) (10 Şubat 2016)